

[Statsministeren]

dende retstilstand, at der overhovedet ikke efter loven er nogen mulighed for at fremsætte krav om, at den ulovlige afskedigelse skal følges af en genansættelse. Det er regeringens principale synspunkt, at loven på dette punkt bør ændres.

Jeg ved godt, at nogle vil sige: jamen er det da ikke en helt ny ting i dansk arbejdsret? Er det noget, vi tør indlade os på? I den forbindelse vil jeg gerne henlede Folketingets opmærksomhed på, at det ikke er noget nyt. Det har ikke rigtig været omtalt i dag, men lad så mig gøre det.

Jeg synes, det er væsentligt at nævne under denne folketingsdebat, at der findes et genansættelsesprincip i forvejen i Danmark; det findes nemlig i en række hovedaftaler mellem arbejdsmarkedets parter, og det blev første gang indført for forholdsvis nylig, nemlig ved ændringen pr. 1. marts 1981 af hovedaftalen mellem Landsorganisationen i Danmark og Dansk Arbejdsgiverforening. I dennes § 4, stk. 3, litra 1, hedder det bl.a.: hvis nævnet, dvs. det afskedigelsesnævn, som er etableret, måtte finde, at den foretagne opsigelse er urimelig og ikke begrundet i arbejdstagerens eller virksomhedens forhold – og nu kommer det så – kan nævnet efter påstand herom underkende opsigelsen, medmindre samarbejdet mellem virksomheden og arbejdstageren har lidt eller må antages at ville lide skade ved en fortsættelse af ansættelsesforholdet.

Denne bestemmelse har ikke været anvendt i praksis ret ofte endnu, men der foreligger i alt fald en enkelt kendelse af 11. december 1984, hvor man statuerer, at en afskediget medarbejder skal genansættes. Det synes jeg er overordentlig interessant. Jeg går ud fra, at grunden til, at denne bestemmelse er indsat i den pågældende hovedaftale, må være et krav fra LOs side, og det er altså her accepteret af arbejdsgiversiden. Det mener jeg har stor betydning for Folketingets overvejelser, for det, regeringen nu føler er påkrævet efter afsigelsen af Højesteretsdommen, er en bestemmelse af lignende art, som gælder for det samlede arbejdsmarked – det er jo ikke hele arbejdsmarkedet, som er reguleret af faglige overenskomster – og en bestemmelse, som skal gælde, uanset om vi taler om privat eller offentligt ansættelsesområde. Det er det, regeringen nu har følt var re-

geringens pligt at få bragt i orden efter afsigelsen af Højesterets dom.

Fru Pia Kjærsgaard var jo meget kritisk – man kunne næsten få det indtryk, at fru Pia Kjærsgaard havde skrevet sin svartale, inden hun havde hørt min redegørelse – men jeg vil ikke gå så dybt ind i al den polemik, som blev fremført; jeg mener, det vigtige er, at vi nu samler os om at nå et resultat. Fru Pia Kjærsgaard var så fornærmet og polemisk, men her var jo så til gengæld heller intet nyt under solen.

Jeg skal kun gøre én bemærkning i anledning af den dagsorden, fru Pia Kjærsgaard har foreslået; den kan jeg ikke anbefale Tinget at stemme for, og det vil jeg også gerne begrunde. Det følger allerede af, at fru Pia Kjærsgaard i dagsordenen taler om, at ingen mere skal kunne tvinges til medlemskab af en bestemt fagforening mod eget ønske. Jeg er enig i tankegangen, men jeg synes, det er forkert, at Folketinget i en dagsorden skulle fremkomme med en tilkendegivelse, som kun er rettet mod ét hold af organisationer på arbejdsmarkedet, nemlig fagforeningerne, for der findes jo så mange andre organisationer – arbejdsgiverorganisationerne ikke mindst – som her er i søgelyset. Jeg synes, det ville være forkert at stemme for en sådan tekst, som alene er rettet imod fagforeningerne, den ene part.

Jeg har ikke så mange bemærkninger til hr. Kaj Poulsen. Hr. Kaj Poulsen fremhævede, at det fagretlige system jo har virket. Ja, det kan man sige, også i HT-sagen, al den stund det fagretlige system førte til ikendelse af bod, og det var jo for SiDs vedkommende en overordentlig stærk bod, nemlig 20 mill. kr. Jeg er altså enig i, at det fagretlige system sandelig har virket, nemlig i form af en kraftig tilrettevisning af SiD. Det skal vi bare tage til efterretning, for det er jo ikke vores anliggende her i Folketinget, men det indgår uægtelig i sagens omstændigheder, at der fagretligt blev tale om en bod af et så betragteligt omfang.

I øvrigt var chaufførernes sag nok en nødvendighed. Det drejede sig om det civilretlige, og dette tema måtte naturligvis føres frem for de almindelige domstole i overensstemmelse med loven om foreningsfrihed.

Jeg er enig med hr. Kaj Poulsen, når han siger, at man næppe ved lov kan påbyde, at arbejdskammerater skal kunne komme godt